

[Holstein.]

han vilde anklage Ritmesteren for Injurier mod Statsministeren paa Grund af Udtalelser i — jeg tror det var i „National-socialisten“, eller om det var paa offentligt, nationalsocialistisk Møde, det ved jeg ikke. Han fik til Svar af Ritmesteren, at i saa Fald vilde Ritmesteren føre Sandhedsbevis; Ritmester Lembeke forelagde med det samme en Liste over de Personer, han ønskede at føre som Vidner, og der var blandt andre en kendt udenrigspolitisk Medarbejder ved et herværende konservativt Blad, og der var udenrigsministerielle Tjenestemænd. Sagen var jo, som jeg før sagde, en offentlig Sag, det var ikke nogen privat Hemmelighed; og det var ikke alene en offentlig Sag, men i et af de konservative Hovedstadsblade — jeg husker ikke om det var i „Dagens Nyheder“ eller i „Berlingske Tidende“ — stod der et Par for enhver Jurist, for enhver retskyndig meget opsigtsvækkende Artikler om Behandlingen af denne Sag fra det offentlige Side. Forholdet var nemlig det, at da Politivadokaten blev klar over, at Ritmesteren vilde føre Vidner, vilde føre Sandhedsbevis for sine Sigtelser mod den højtærede Statsminister, blev Resultatet, at man frafaldt i Anklagen Tiltale for de Injurier, for hvilke han vilde føre Sandhedsbevis, medens man førte Sagen frem for de almindelige ærekrænkende Ytringers Vedkommende, for hvilke det er vanskeligt at føre Sandhedsbevis, eller for hvilke i hvert Fald det offentlige, saa vidt jeg ved, efter den nye Retsplejelov, kan, naar det er graverende almindelige Æreskænderi-Udtryk, modsætte sig, at der føres Vidner. Men de konkrete ærekrænkende Sigtelser, som han forbeholdt sig at føre Vidner paa Sandheden af, dem frafaldt det offentlige at rejse Anklage imod ham for. Resultatet af Processen blev altsaa summa summarum det, at for de almindelige krænkende Ytringer, som i Virkeligheden ikke var nær saa graverende, fastholdt man Tiltale. Jeg tænker paa den Slags Ytringer, som man som offentlig Personlighed i Snese af Tilfælde er udsat for, uden at man af den Grund behøver moralsk at reagere. Jeg vil blot nævne alle „Social-Demokraten“s mange Injurier i sin Tid, da det kaldte Medlemmer af Venstreministeriet for Løgnere o. s. v., o. s. v. Saadanne Injurier kan være af en saadan Karakter, at de i Grunden slet ikke er ærekrænkende for en offentlig Personlighed: (Christmas Møller: Ja, det er rigtigt). Ja, det er da fuldkommen rigtigt. — Der er ikke noget at le af for det ærede Medlem Hr. Rager, men det viser, at han

forstaar ikke et Ord af, hvad der er centralt i denne Sag; det undrer mig ikke. — Derimod, hvor det drejer sig om Injurier, om konkrete ærekrænkende Sigtelser ved givne Lejligheder, og man da som offentlig Person ikke føler sig forpligtet til at rense sig, men i samme Øjeblik man hører, at Modstanderen, som har fremført dem, vil føre Vidner, frafalder Tiltale i Sagen, for man vil ikke have Vidneudsagn i den Sag, ja, saa viser det, at man har en saa daarlig Samvittighed, at man for enhver Pris vil undgaa, at der føres Vidner. Man stoler ikke saa sikkert paa, at Vidneudsagnene vil være saaledes, at de fører til en Renselse for den, der er injurieret, men frygter i Virkeligheden en Fordømmelse for den, der har anklaget. Nej, man frafalder Sagen om disse Sigtelser, man lader den offentlige Anklager true med Processen, og da han saa opdager, at han har begaaet en Fadæse, at han er kommet ud paa et Terræn, hvor han ikke kan bunde, frafalder han i Anklagen at føre denne Sag frem og holder sig til det almindelige, hvor han har Udsigt til at faa Ram paa den, der har fremført Injurierne. Resultatet blev med Hensyn til Straffen, at Ritmester Lembeke fik en uforholdsmæssig haard og brutal Straf. Saaledes gik det den sigtede, vel at mærke, efter at man havde pillet alt det fra og fortiet alt det, som talte i hans Favør, og altsaa paa den Maade tilsyneladende havde reddet Statsministeren, stillet Statsministeren i Relief og slaaet ned des haardere paa den, der havde sigtet ham.

Det var Gangen i denne Sag, og jeg nærer ingen Tvivl om, at hvis de ønskede Vidner var blevet ført for Sandheden af de konkrete Sigtelser mod den højtærede Statsminister, havde det været ikke mindre end en national Skandale, saa var det bleven en Sag, som havde været overordentlig kompromitterende for den højtærede Statsminister. Der kunde nemlig føres Vidnebevis for, at den højtærede Statsminister ikke blot ved en, men ved flere Lejligheder har tilsidesat det Minimumskrav om personlig Værdighed i den øverste Statschefs Optræden, hvor han færdes paa offentlige Steder, som maa stilles. Der kunde føres Vidnebevis for, at det Minimumskrav har været tilsidesat ikke een, men flere Gange.

Jeg har sagt dette her, for jeg ved, at hvis det havde været en konservativt Statsminister eller en Venstre-Statsminister, som ved givne Lejligheder var optraadt som den højtærede Statsminister, saa vilde den radikale og socialdemokratiske Presse ikke have levnet ham Ære for to Skilling. Jeg